

ROZHODNUTÍ

Předseda Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře jako odvolací orgán příslušný podle § 3 a § 4 odst. 1 zákona č. 320/2016 Sb., o Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře, ve spojení s § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, rozhodovat o rozkladu proti rozhodnutí Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře vydanému v prvním stupni

v řízení o rozkladu, který podal přidělcce kapacity dráhy, společnost Správa železniční dopravní cesty, státní organizace, IČO: 70994234, se sídlem Dlážďená 1003/7, 110 00 Praha 1, jehož dalším účastníkem podle § 27 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, je dopravce KŽC Doprava, s.r.o., IČO: 27423069, se sídlem Meinlinova 336, 190 16 Praha 9 – Koloděje přezkoumal rozhodnutí Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře ze dne 16. 4. 2019, č. j. UPDI-0985/19/ZA, sp. zn. UPDI-RPD001/19, a rozhodl

takto:

Podle § 152 odst. 6 písm. b) ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, se rozklad zamítá a rozhodnutí Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře ze dne 16. 4. 2019, č. j. UPDI-0985/19/ZA, sp. zn. UPDI-RPD001/19, se potvrzuje.

Odůvodnění

I. Správní řízení v prvním stupni

Úřad pro přístup k dopravní infrastruktuře (dále jen „Úřad“) zahájil na základě návrhu společnosti KŽC Doprava, s.r.o., IČO: 27423069, se sídlem Meinlinova 336, 190 16 Praha 9 – Koloděje (dále jen „KŽC“), řízení o posouzení souladu Prohlášení o dráze celostátní a regionální platné pro přípravu jízdního řádu 2020 a pro jízdní řád 2020, účinné od 14. 12. 2018 (dále jen „Prohlášení 2020“) vydané společností Správa železniční dopravní cesty, státní organizace, IČO: 70994234, se sídlem Dlážďená 1003/7, 110 00 Praha 1 (dále jen „SŽDC“) se zákonem č. 266/1994 Sb., o dráhách (dále jen „zákon o dráhách“), v rozsahu přílohy „C“ části C Ceny za použití dráhy celostátní a regionálních drah provozovaných Správou železniční dopravní cesty, státní organizací, jízdou vlaku a podmínky jejich uplatnění, bod IV – Cena za použití přístupových komunikací pro cestující ve vlaku osobní dopravy.

Na základě výzvy Úřadu KŽC doplnila dopisem z 10. 1. 2019, č. j.: 3/2019/HH, v čem spatřuje rozpor Prohlášení 2020 se zákonem o dráhách a současně ve stanovené lhůtě uhradila správní poplatek. Úřad poté vyzval SŽDC jako přidělcce, aby se k podání KŽC vyjádřila a opakovanými výzvami se dotázal na otázky související s řízením. Na vznesené otázky odpověděla SŽDC svými vyjádřeními č. j. 6304/2019-SŽDC-GŘ-O5 ze dne 7. 2. 2019, č. j. 7822/2019-SŽDC-GŘ-O5 ze dne 13. 2. 2019 a č. j. 15107/2019-SŽDC-GŘ-O5 ze dne 18. 3. 2019. Následně Úřad oznámil všem účastníkům, že mají možnost vyjádřit se k podkladům pro

rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Této možnosti žádný z účastníků řízení nevyužil.

II. Napadené rozhodnutí

Dne 16. 4. 2019 Úřad vydal rozhodnutí č. j. UPDI-0985/19/ZA, sp. zn. UPDI-RPD001/19 (dále jen „napadené rozhodnutí“), ve kterém shledal rozpor přílohy „C“ části C Ceny za použití dráhy celostátní a regionálních drah provozovaných Správou železniční dopravní cesty, státní organizací, jízdou vlaku a podmínky jejich uplatnění, bod IV – Cena za použití přístupových komunikací pro cestující ve vlaku osobní dopravy Prohlášení 2020 se zákonem o dráhách.

III. Rozklad

SŽDC podala dne 30. 4. 2019 jako účastník řízení proti napadenému rozhodnutí v zákonné lhůtě rozklad č. j. 24470/2019-SŽDC-GŘ-O5, ze dne 29. 4. 2019, (dále jen „rozklad SŽDC“). Úřad vyrozuměl účastníky řízení o podaném rozkladu a vyzval je, aby se k rozkladu vyjádřili. Ve stanovené lhůtě se nikdo z účastníků nevyjádřil.

IV. Přehled podaných námitek

1. SŽDC nesouhlasí s názorem Úřadu, že nezveřejněním rozsahu zpoplatněných prostor porušila zákon č. 526/1990 Sb., o cenách (dále jen „zákon o cenách“) a tím i zákon o dráhách.
2. SŽDC namítá nesprávnou aplikaci cenového Výměru MF č. 01/2019 ze dne 28. listopadu 2018, kterým se vydává seznam zboží s regulovanými cenami (dále jen „výměr MF“) v tom směru, že stanovila jednu základní cenu pro celou síť a pro jednotlivé kategorie drah již nemusela kalkulaci provádět.
3. SŽDC nesouhlasí s tím, že by byla povinna vyčíslovat náklady na poskytování pomoci postiženým osobám.
4. SŽDC nesouhlasí s tvrzením Úřadu, že by v některých stanicích byly některé části přístupových komunikací ve vlastnictví společnosti České dráhy, a.s., IČO: 70994226, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1 (dále jen „ČD“).

SŽDC v závěru žádá Úřad, aby vzal na vědomí všechny skutečnosti v tomto rozkladu uvedené a změnil své rozhodnutí.

V. Námitky do rozkladu a jejich vypořádání

1. Neposkytnutí rozsahu zpřístupněných prostor

Námitky SŽDC

SŽDC nesouhlasí se závěrem napadeného rozhodnutí, že nezveřejněním rozsahu služby spočívající v umožnění přístupu cestujících k vlakům osobní dopravy a informace o poměrech v jednotlivých stanicích, která ovlivňuje cenu nabízeného zboží, způsobila rozpor se zákonem o cenách a v důsledku toho i rozpor s § 23 odst. 1 písm. d) a § 33 odst. 3 písm. c) zákona o dráhách. SŽDC zpoplatňuje výhradně prvky infrastruktury, které jsou součástí minimálního přístupového balíku (minimálního rozsahu a obsahu služeb podle § 2 vyhlášky č. 76/2017 Sb., o obsahu a rozsahu služeb poskytovaných dopravci provozovatelem dráhy a provozovatelem zařízení služeb (dále jen „vyhláška č. 76/2017 Sb.“)). Předmětem této služby je umožnění přístupu zákazníků ke všem vlakům osobní dopravy, které v daném dopravním bodu zastavují, čímž jsou kvalitativní a dodací podmínky jednoznačně stanoveny, a to jak věcně (počet zastavení vlaků osobní dopravy), tak časově.

Tyto podmínky jsou ve všech nástupních bodech shodné bez ohledu na to, jak jsou stavebně uspořádány. Názor Úřadu, že by SŽDC měla dopravce informovat o (ne)vytápění nástupišť, neuzavření podchodů nebo eskalátorů mezi podchody a nástupišti, považuje za důkaz toho, že Úřad stále nemá jasno, které komunikace jsou součástí minimálního přístupového balíku a řadí sem i stavební prvky a zařízení umístěné v nadále nezpoptatných prostorách železničních stanic na dráze.

SŽDC uvádí jako příklad jízdné v železniční vnitrostátní dopravě osob, které je rovněž položkou seznamu zboží, u něhož se uplatňují věcně usměrňované ceny. Přitom cestující není dopravcem informován o kvalitě přístupové komunikace, a jejímu vztahu k ceně jízdného.

Stanovisko odvolacího orgánu

Odvolací orgán souhlasí se stanoviskem, uvedeným v napadeném rozhodnutí, že podle § 2 odst. 1 zákona o cenách se cena sjednává pro zboží vymezené názvem, jednotkou množství a kvalitativními a dodacími nebo jinými podmínkami sjednanými dohodou stran, přičemž rozsah a popis služby použití přístupových komunikací pro cestující ve vlaku osobní dopravy, jednotlivě pro každou stanicí a zastávku, není nikde uveden. Samotná formulace „*umožnění přístupu zákazníků ke všem vlakům*“ dostatečným popisem není. Odvolací orgán nesouhlasí s tvrzením SŽDC v rozkladu, že *podmínky jsou ve všech nástupních bodech shodné bez ohledu na to, jak jsou stavebně uspořádány*. Nepravdivost tvrzení vyplývá mimo jiné i z podání KŽC. Nejasnost v rozdělení prostor dokládá i SŽDC v rozkladu, když napadá Úřad, že sem řadí i nadále nezpoptatné prostory železničních stanic. Podle § 2 odst. 9 zákona o dráhách jsou železniční stanice zařízením služeb. Pokud SŽDC zařadila některé části stanice z hlediska přístupu jako součást dráhy (namísto služeb), tedy jako přístupovou komunikaci podle odstavce 1 bodu 6. přílohy vyhlášky č. 76/2017 Sb., a přístup zpoplatnila, musí být jasno, kterých částí se zpoplatnění týká a co je jeho předmětem. V řadě stanic a zastávek není možný přístup na nástupiště jinak, než přes vstupní halu, takže informace o případném vytápění se odvolacímu orgánu jeví jako relevantní. Součástí přístupových komunikací jsou někde i zařízení pro přepravu osob se sníženou pohyblivostí. V některých stanicích je přístup možný i mimo vstupní halu, hala může mít i omezené otvírací hodiny. Prostory stanice je nutno rozdělit na přístupové komunikace jako součást dráhy a zařízení služeb podle § 2 odst. 9 zákona o dráhách, a nikoliv na blíže nespecifikované *nadále nezpoptatné prostory železničních stanic*, jak uvádí SŽDC ve svém rozkladu. Takovéto rozdělení musí být jednoznačně popsáno, aby bylo možno kontrolovat zpoplatnění. Součástí popisu by mělo být uvedeno i technické vybavení přístupových komunikací, jako výtahy či eskalátory, aby bylo umožněno dopravcům reklamovat jejich případné závady.

Úřad neposuzoval oprávněnost zařazení přístupových komunikací do příslušné kategorie (dráha nebo zařízení služeb). Tento problém žádný z účastníků nenapadl, z neúplného popisu přístupových komunikací to ani posoudit nelze.

Odvolací orgán zde pro informaci uvádí, že o zařazení nástupišť mezi dráhu a zařízení služeb vzhledem k nejasnostem ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2012/34/EU ze dne 21. 11. 2012 o vytvoření jednotného evropského železničního prostoru (dále jen „směrnice 2012/34/EU“) rozhodoval Soudní dvůr ve věci C-210/18.

Soudní dvůr dne 10. 7. 2019 rozhodl, že příloha II směrnice 2012/34/ES musí být vykládána v tom smyslu, že „nástupiště pro cestující“ uvedená v příloze I této směrnice jsou složkou železniční infrastruktury, na jejíž použití se vztahuje minimální přístupový balík podle bodu 1 písm. c) uvedené přílohy II. Z rozsudku tedy vyplývá, že i nástupiště jsou součástí dráhy, jak je uvedeno v příloze vyhlášky č. 76/2017 Sb. a přístup k nim spadá pod minimální rozsah a obsah služeb dle § 2 vyhlášky č. 76/2017 Sb.

Podle § 33 odst. 3 písm. a) a § 23 odst. 1 písm. f) zákona o dráhách obsahuje prohlášení o dráze technický a

provozní popis dráhy a jejích součástí. Musí tedy obsahovat i popis (odkaz na příslušnou internetovou stránku s popisem) toho, co je do přístupových komunikací v rámci železničních stanic zahrnuto.

Odvolací orgán dopěl k závěru, že vzhledem k absenci popisu rozsahu služeb nejsou zveřejněny určené podmínky, v čemž Úřad shledal rozpor s § 13 odst. 1 zákona o cenách. Cena za použití dráhy uvedená v prohlášení o dráze je v rozporu se zákonem o cenách, v čemž shledává Úřad rozpor s § 23 odst. 1 písm. d) a § 33 odst. 3 písm. c) zákona o dráhách. Prohlášení 2020 v rozporu s § 33 odst. 3 písm. a) neobsahuje údaje o provozně technických vlastnostech dráhy v souladu se seznamem vedeným podle § 23 odst. 1 písm. f) zákona o dráhách.

K příměru ohledně prodeje jízdenek odvolací orgán konstatuje, že cenová regulace jízdného není předmětem tohoto řízení a navíc Úřad není kompetentní ke kontrole dodržování těchto cen. Odvolací orgán dále uvádí, že předmětem regulovaného jízdného je železniční vnitrostátní doprava osob, nikoliv užití vlaku a nádraží. Zajištění zařízení služeb pro cestující v železničních stanicích je i předmětem smluv o veřejných službách v přepravě cestujících mezi jejich objednavatelem a dopravcem.

2. Způsob provedení kalkulace

Námítky SŽDC

SŽDC sice souhlasí s názorem Úřadu, že samostatná kalkulace ceny musí být provedena podle jednotlivých kategorií drah v případě, že je u nich uplatněna rozdílná základní cena. Nesouhlasí však s názorem, že kalkulace ceny musí být provedena pro každou z pěti kategorií tratí, které jsou součástí cenového modelu SŽDC, zveřejněného v Prohlášení 2020. SŽDC v Prohlášení 2020, příloze „C“, části C, bodu II., podbodou II.3, vyhlásila jedinou základní cenu Z [Kč/vlkm], tudíž není povinna ceny podle kategorií tratě zvlášť kalkulovat, a také je nekalkulovala. Ve výpočtu ceny za užití dráhy jízdou vlaku je předpokládán rozsah nákladů na opravy opotřebení tratě s ohledem na její technickou vybavenost, rozsah a charakter vlakové dopravy zohledněn formou koeficientu, stanoveného s použitím statistických dat, což je postup srovnatelný s metodami aplikovanými v dalších členských zemích EU a není v rozporu s žádným předpisem. Hlediska samostatné kalkulace, uvedená pod položkou 3, části II výměru MF, jsou technicko-provozní povahy (druh dopravy, vybavenost vlaku zařízením ETCS). Podle názoru SŽDC Úřad ukládá SŽDC provést kalkulaci cen za přístupové komunikace ve stanicích podle hlediska, které nemá žádný vztah k charakteru a vlastnostem těchto komunikací.

Pokud bude Úřad trvat na kalkulaci ceny za použití přístupových komunikací pro cestující ve vlaku osobní dopravy podle kategorií tratě, dojde k řadě anomálií. SŽDC uvádí jako jejich příklady stanice Bezpráví, Jihlava, Lovosice, Horní Řepčice, kde tyto zastávky jsou zařazeny do různých kategorií tratí a tudíž by na nich byly stanoveny ceny s ohledem na příslušné koeficienty kategorií tratí, jejich důležitost a vybavenost tratě, a nikoliv vybavení stanice. SŽDC nesouhlasí s názorem Úřadu, že čl. 7 výměru MF je nutno vztáhnout s ohledem na čl. 8 výměru MF vždy na příslušnou kategorii a že tento postup je nutno použít pro všechny složky. SŽDC uvádí, že ani čl. 8 výměru MF, ani jiný článek výměru nic takového nestanovuje.

Podle SŽDC se kalkulace podle kategorií má provádět podle čl. 8 výměru MF pouze v případě rozdílných základních cen. V případě složky „jízda vlaku“ oddělená kalkulace není povinná, protože v Prohlášení 2020 je vyhlášena jen jedna základní cena (21,50 Kč/vlkm), stejně jako u složky „cena za použití přístupové komunikace pro cestující ve vlaku osobní dopravy“ je vyhlášena rovněž jediná základní cena (4,038 Kč za jedno zastavení vlaku). Navíc nejsou vyhlášeny žádné relevantní kategorie stanic, zohledňující jejich stavebně technické dispozice.

SŽDC dále napadá stanovisko Úřadu ve věci sčítání jednotlivých složek a vysvětluje, že se sčítají vždy součiny jednotkových cen s příslušnými jednotkami, takže se sčítají dílčí ceny v Kč. Jako příklady pak uvádí součiny ceny [Kč/vlkm] násobenou ujetými vlakovými kilometry, cenu [Kč/plánované zastavení vlaku osobní dopravy] násobenou počtem plánovaných zastavení vlaku a cenu za příděl s měrnou jednotkou [Kč/produkt].

Stanovisko odvolacího orgánu

Odvolací orgán souhlasí s původním stanoviskem v napadeném rozhodnutí. Podle čl. 7 vymezení MF musí být základní cena za regulované služby zpracována na základě nákladů přímo vynaložených na regulované služby v celé síti. Podle čl. 8 vymezení MF se sice samostatná kalkulace ceny za užití dráhy jízdou vlaku provádí podle jednotlivých kategorií drah pouze v případě, že je u nich uplatněna rozdílná základní cena. V tomto případě však provozovatel dráhy základní cenu upravil koeficienty tratí o velikosti 0,71 - 1,15. Nejde tedy svým obsahem o stejnou základní cenu tak, jak ji uvádí čl. 8 vymezení MF, ale o ceny stanovené samostatně a na základní cenu přepočtené. Samostatnou kalkulaci je tedy nutno provést. Navíc cena za užití dráhy jízdou vlaku, stejně tak jako základní cena za regulované služby, smí zahrnovat pouze náklady přímo vynaložené na regulované služby. Splnění tohoto požadavku je nutno doložit kalkulací.

Náklady na užití dráhy se kromě vymezení MF stanovují i podle prováděcího nařízení Komise (EU) 2015/909 o způsobech výpočtu nákladů přímo vynaložených na provoz železniční dopravy (dále jen „nařízení (EU) 2015/909“). Podle čl. 5 odst. 1 nařízení (EU) 2015/909 „Provozovatel infrastruktury musí vypočítat průměrné přímé jednotkové náklady pro celou síť vydělením přímých nákladů na základě celé sítě celkovým počtem předpokládaných, nebo skutečně ujetých vozidlových kilometrů, vlakových kilometrů nebo hrubých tunokilometrů.

Alternativně, pokud provozovatel infrastruktury prokáže regulačnímu subjektu uvedenému v článku 55 směrnice 2012/34/EU, že se hodnoty nebo parametry různých částí jeho sítě uvedené v odstavci 2 výrazně liší, musí provozovatel infrastruktury po rozdělení sítě na tyto části vypočítat průměrné přímé jednotkové náklady pro části sítě vydělením přímých nákladů pro tyto části celkovým počtem předpokládaných, nebo skutečně ujetých vozidlových kilometrů, vlakových kilometrů nebo hrubých tunokilometrů. Období prognózy může pokrývat několik let.“ Vzhledem k tomu, že na jednotlivých kategoriích tratí provozovatel dráhy vyčíslil přímé náklady v rozsahu 0,71 – 1,15 základní ceny, musí provozovatel infrastruktury pro jednotlivé části sítě provést samostatnou kalkulaci. Ve smyslu čl. 5 odst. 1 nařízení (EU) 2015/909 je nutno vykládat i čl. 8 vymezení MF. Provozovatel dráhy byl tedy povinen provést kalkulaci pro jednotlivé kategorie drah, a tím pádem provést kalkulaci ceny za použití přístupových komunikací pro cestující ve vlaku osobní dopravy podle jednotlivých kategorií drah. Odvolací orgán dále upozorňuje, že podle § 33 odst. 1 a odst. 3 písm. c) zákona o dráhách a při výkladu s ohledem na bod 2 přílohy IV. směrnice 2012/34/EU musí být součástí prohlášení o dráze nejen cena za užití dráhy, ale i nediskriminační pravidla pro její výpočet. Tato pravidla musí být uvedena transparentně, srozumitelně, musí se opírat o přezkoumatelná kritéria, srozumitelná jak z pohledu Úřadu, tak z pohledu adresátů. Zúčastněným musí být jim jasno, jaká má cena být a na základě čeho byla určena.

Kalkulace ceny za použití přístupových komunikací pro cestující ve vlaku osobní dopravy byla provedena v rozporu s čl. 8 vymezení MF, nebyl dodržen závazný postup při kalkulaci ceny podle § 6 odst. 1 písm. c) zákona o cenách. Dále byl porušen čl. 5 odst. 1 nařízení (EU) 2015/909. Úřad v tom shledává rozpor s § 23 odst. 1 písm. d) a § 33 odst. 3 písm. c) zákona o dráhách.

K námitce SŽDC ve věci sčítání jednotlivých složek odvolací orgán uvádí, že Úřad v napadeném rozhodnutí v části *k provedené kalkulaci* nesoúhlasil s argumentací SŽDC, že obě složky jsou navzájem rozlišitelné podle rozdílných jednotek. Úřad tím narážel na text ve vyjádření SŽDC ze dne 7. 2. 2019, č. j. 6304/2019-SŽDC-GŘ-

O5 k otázce 4, kde SŽDC uvedla: „ $C_v = \Sigma C_s + C_{PK}$ “... a doplnila vysvětlením: „hodnota C_s je v Kč/vlkm, kdežto hodnota C_{PK} je měřena počtem plánovaných zastavení vlaku osobní dopravy“. Toto vyjádření považoval Úřad za nesprávné a jeho povinností bylo se s touto námitkou vypořádat. Nesprávně uvedená argumentace SŽDC neměla na vlastní rozhodnutí vliv, ze vzorců uvedených v Prohlášení 2020, příloze „C“, části C, bodu II., podbodů II.1, jsou jednotky jasné.

Ve věci námitky SŽDC pro přiřazení cen za použití přístupových komunikací pro cestující ve vlaku osobní dopravy podle kategorií tratí Úřad uvádí, že ceny musejí být stanoveny na základě přímých nákladů za tyto komunikace v rámci jejich kategorií a nesmějí odrážet náklady na prostory zařízení služeb. Vykalkulované ceny nesmějí odrážet technickou vybavenost tratí.

3. Náklady na pomoc postiženým osobám

Námítka SŽDC

SŽDC popsala strukturu v úvahu připadajících technických zařízení v železničních stanicích, která jsou s výjimkou nefunkčních šikmých schodišťových plošin k dispozici všem cestujícím. SŽDC není schopna zjistit podíl postižených osob a ostatních uživatelů těchto zařízení. Podle SŽDC není ničím nařízeno uvádět v Prohlášení 2020 informaci o nákladech a cenách za pomoc postiženým osobám, za které nevybírání žádný poplatek.

Tvrzení Úřadu, podle něž z vyjádření SŽDC vyplynulo, že některé schodišťové plošiny jsou ve vlastnictví ČD a cena proto nezahrnuje jejich použití, je nepravdivé. Nelze zaměňovat šikmé schodišťové plošiny a mobilní plošiny určené k manipulaci mezi nástupištěm a železničním vozidlem.

Stanovisko odvolacího orgánu

Odvolací orgán především konstatuje, že Úřad nepožadoval ani nepožaduje kalkulaci nákladů na pomoc postiženým osobám. Úřad pouze požaduje, aby u těchto zařízení bylo dopravcům jasné, zda a konkrétně, která zařízení jsou součástí přístupu ke dráze a tudíž jsou do poplatku zahrnuta. SŽDC sice uvádí, že žádné poplatky za pomoc nepožaduje, pro dopravce je ale potřebná informace, zda tyto náklady jsou zakalkulovány do ceny za přístupové komunikace pro cestující, nebo zda jsou zahrnuty do zařízení služeb, jejichž použití neúčtuje. Ve věci schodišťových plošin ve vlastnictví ČD odvolací orgán uvádí, že z vyjádření SŽDC „*přístupové komunikace provozované ČD, a.s.*“ takováto, údajně nesprávně pochopená, možnost vyplynula. Na základě výše uvedeného odvolací orgán souhlasí s původním stanoviskem v napadeném rozhodnutí, že rozsah přístupových komunikací pro cestující není ani z hlediska pomoci postiženým osobám řádně popsán.

4. Stanice ve vlastnictví ČD

Námítka SŽDC

SŽDC považuje za nedoložené tvrzení Úřadu, že by v některých stanicích bylo nutno zaplatit poplatek za přístupovou komunikaci i provozovateli dráhy ČD. SŽDC tvrdí, že vzhledem k vymezení pojmu dráha je jediným provozovatelem dráhy ona. Podle SŽDC žádná stanice (s výjimkou pozemků), tj. soubor zařízení vyjmenovaných mezi položkami železniční infrastruktury podle přílohy I směrnice 2012/34/EU, tudíž ani přístupové komunikace ve stanici ve vlastnictví ČD nejsou. ČD v daných lokalitách vlastní a provozují zařízení

služeb na komerční bázi. Pokud by se jednalo o přístupové komunikace, byly by je povinny zpoplatnit v rámci minimálního přístupového balíku a nikoliv tak, jak je uvedeno na internetové adrese. Pokud by informace o zpoplatnění přístupové komunikace SŽDC dostala, zveřejnila by je v prohlášení o dráze.

Stanovisko odvolacího orgánu

Úřad ve věci provozování přístupových komunikací ČD vycházel z vyjádření SŽDC, kde se uvádí: „ *Cena za použití přístupových komunikací pro cestující ve vlaku osobní dopravy zveřejněná v PoD, vydávaném SŽDC, je v souladu s platným cenovým výměrem kalkulována z nákladů, které jsou spojeny s provozováním infrastruktury SŽDC, samozřejmě včetně míst, k nimž přiléhají přístupové komunikace provozované ČD, a.s.*“. Na internetové stránce http://www.ceskedrahy.cz/nase-cinnost/ostatni-cinnosti-a-servis/zarizeni_sluzeb/-29800/ je uveden seznam stanic ve vlastnictví ČD a poplatky za zastavení vlaku požadované ČD. Tyto poplatky činí např. v železniční stanici Praha Masarykovo nádraží 33,81 Kč za zastavení vlaku. Podle katastru nemovitostí jsou zde všechny pozemky a stavby ve vlastnictví ČD, mimo prostory ČD se nelze na nástupiště dostat. Přesto o takovémto stavu není v Prohlášení 2020 žádná zmínka, ceny SŽDC za přístupové komunikace pro cestující ve vlaku osobní dopravy se vztahují i na železniční stanici Praha Masarykovo nádraží. Není přípustná situace, že v některých stanicích SŽDC účtuje cenu za použití přístupových komunikací jako součást ceny za použití dráhy a současně v týchž stanicích ČD jako cenu za použití zařízení služeb. Tyto informace odvolací orgán předkládá jako další důkaz, že rozsah obsahu ceny za použití přístupových komunikací pro cestující ve vlaku osobní dopravy není v prohlášení popsán. V tom shledává Úřad porušení § 13 odst. 1 zákona o cenách, § 23 odst. 1 písm. d) zákona o dráhách a § 33 odst. 3 písm. a) a c) zákona o dráhách.

Závěr rozkladu SŽDC

SŽDC rozporuje znění prvního a druhého odstavce stanoviska Úřadu napadeného rozhodnutí z důvodů, uvedených v bodech 1, 2, 5 a 6 svého rozkladu (ve struktuře tohoto rozhodnutí uvedených jako body 1 – 4). SŽDC žádá Úřad, aby vzal na vědomí všechny skutečnosti uvedené v rozkladu a změnil své rozhodnutí.

VI. Závěr

- 1) Rozkladová komise předsedy Úřadu na zasedání konaném dne 9. 7. 2019 předložila podle § 152 odst. 3 správního řádu předsedovi návrh na rozhodnutí, a to rozklad zamítnout a napadené rozhodnutí potvrdit.
- 2) Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že ohledně posouzení Prohlášení 2020 postupoval Úřad v souladu se zákony, výměrem MF, předpisy EU a správním řádem, dospěl předseda Úřadu k závěru, že nenastaly podmínky pro zrušení či změnu napadeného rozhodnutí z důvodů uváděných v rozkladu.
- 3) Vzhledem k výše uvedenému předseda Úřadu rozhodl tak, jak je ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeno.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí nelze dále podat rozklad.

Ing. Pavel Kodým
předseda Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře

Rozhodnutí se doručuje také veřejnou vyhláškou, která bude vyvěšena po dobu 15 dnů na úřední desce Úřadu v listinné podobě a současně i způsobem umožňujícím dálkový přístup, přičemž takto se doručuje účastníkům řízení uvedeným v § 27 odst. 2 správního řádu.

Vyvěšeno dne: 18. 7. 2019

Sejmuto dne:

Na úřední desce Úřadu vyvěšeno od 18. 7. 2019 do 2. 8. 2019

Rozdělovník:

Účastníci řízení:

- Správa železniční dopravní cesty, státní organizace, IČO: 70994234, Dlážděná 1003/7, 110 00 Praha 1,
- KŽC Doprava, s.r.o., IČO 27423069, se sídlem Meinlinova 336, 190 16 Praha 9 – Koloděje

Ostatní účastníkům řízení je doručováno veřejnou vyhláškou

Dotčený orgán:

- Drážní úřad, IČO: 61379425, Wilsonova 300/8, 121 06 Praha 2